

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 933/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.К., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. И.Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр. 60/14 од 11.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 729/15 од 13.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., адв. И.Ћ., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр. 60/14 од 11.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 729/15 од 13.08.2015. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 74. ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. и 87. Кривичног законика, док се исти захтев у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 4) и став 2. тачке 2) и 3) ЗКП и повреде члана 441. став 4. и члана 425. ЗКП, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К бр. 60/14 од 11.05.2015. године окривљени М.К., оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од пет година и шест месеци у коју му је урачунато и време проведено у притвору почев од 05.06.2014. године па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, а коју казну ће издржати по правноснажности пресуде. Истом пресудом од окривљеног је применом члана 246. став 7. КЗ одузета опојна дрога „cannabis“ и

то 7 белих цакова са 62 вакумирана пакета облепљена провидном фолијом, укупне нето масе 62.155,31 грам, док је на основу одредбе члана 87. КЗ окривљеном изречена мера безбедности одузимање предмета и то пркључног возила - полуприколице марке „...“, рег ознака ... и одлучено да примена мере безбедности не утиче на право трећих лица на накнаду штете, због одузимања предмета према извршиоцу кривичног дела. Окривљени је обавезан да плати паушал у износу од 10.000,00 динара и трошкове кривичног поступка у износу од 324.822,60 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 729/15 од 13.08.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца, а првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр. 60/14 од 11.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 729/15 од 13.08.2015. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.К., адв. И.Ћ., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, члана 485. став 2. у вези члана 74. ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде, или да укине само другостепену одлуку и предмет врати суду на поновно одлучивање, пред потпуно измењеним већем или пак да преиначи обе нижестепене пресуде такош то ће окривљеног ослободити од оптужбе или да преиначи одлуку другостепеног суда и окривљеног ослободи од оптужбе. Такође, бранилац предлаже да трошкови поступка падну на терет буџетских средстава суда или државног органа који је иницирао и водио кривични поступак те да Врховни касацони суд сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП о седници већа обавести браниоца окривљеног. Надаље, предлаже да се извршење правноснажне пресуде одложи или прекине сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд је одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног М.К., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К. у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 74. ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. и 87. КЗ, је неоснован док је исти захтев у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 4) и став 2. тачке 2) и 3) ЗКП и повреде члана 441. став 4. и члана 425. ЗКП, недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К. се као разлог подношења захтева наводи да је правноснажна пресуда заснована на недозвољеном доказу и очигледном омашком означава битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења захтева произилази да бранилац окривљеног указује на повреду из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да је суд осуђујућу пресуду у односу на окривљеног М.К. засновао на потврди о привремено одузетим предметима Ку бр. 648/14 од 05.06.2014. године, коју је окривљени потписао у својству осумњиченог, у тренутку када није имао браниоца и у одсуству Вишег јавног тужиоца и на тај начин пресуду засновао на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим а из следећих разлога:

Према одредби члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, битна повреда одредаба поступка постоји ако се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, а ставом 2. истог члана је прописано да је суд дужан да непристрасно оцени изведене доказе и да на основу њих са једнаком пажњом утврди чињенице које терете или иду у корист окривљеном.

Дакле, за постојање ове битне повреде одредаба кривичног поступка, нужно је, да је судска одлука заснована на доказу који је сам по себи или према начину прибављања у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку.

Одредбом члана 147. став 1. ЗКП прописано је да ће предмете који се по Кривичном закоником морају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку, орган поступка привремено одузети и обезбедити њихово чување. Према томе, привремено одузимање предмета је доказна радња којом орган поступка одузима и обезбеђује одређене покретне и непокретне предмете.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП, прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка.

Из списка предмета произилази да је спорну потврду о привремено одузетим предметима МУП ПУ Чачак Ку бр. 648/14, овлашћено службено лице сачинило дана 05.06.2014. године у складу са одредбом члана 147. ЗКП, приликом предузимања потребних мера из члана 286. став 1. и 2. ЗКП, приликом прегледа лица и возила, уласка и претресања стана и других просторија, без наредбе суда а у складу са чланом 158. став 1. ЗКП а поводом проналаска предмета који се по Кривичном законнику морају одузети од лица или предмета који могу послужити као докази у кривичном поступку.

Следствено изложеном а имајући у виду и одредбу члана 150. став 1. ЗКП која прописује да се лицу од кога су предмети одузети, издаје потврда у којој ће се предмети описати, навести где су пронађени, подаци о лицу од кога се предмети одузимају као и својство и потпис лица које радњу спроводи, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају потпис окривљеног М.К. на потврди о привремено одузетим предметима не представља његову изјаву о предаји ствари - предмета које има у притежању, како то бранилац окривљеног посебно истиче већ доказ - потврду, и окривљеном, о томе који предмети, када, од кога и по ком законском основу су одузети, па с тога нема ни повреде члана 74. ЗКП, односно повреде права на обавезну одбрану окривљеног.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је оптужницом овлашћеног тужиоца окривљеном М.К. стављено на терет да је критичном приликом преносио супстанце које су проглашене за опојну дрогу, те да је и првостепени суд осудио окривљеног да је сам а не у групи преносио опојну дрогу. Међутим у образложењу пресуде суд наводи „да је окривљени део организованог шверца наркотика и да је његова улога у конкретном случају била да превози наркотике са Косова, да се не ради о појединачном случају шверца опојне дроге већ о организацији која је добро уходана“, што све по ставу браниоца указује да је суд поступајући на тај начин прекорачио оптужбу и учинио повреду из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер се ради о кривичном делу неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из става 4. члана 246. КЗ, извршеном од стране организоване криминалне групе.

По налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају наводима првостепеног суда датим у образложењу пресуде да је окривљени М.К. део организованог шверца наркотика и да је његова улога била да те наркотике превезе са Косова, не нарушава се идентитет оптужбе, јер је окривљени оглашен кривим и осуђен за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, које му је подигнуто оптужницом Вишег јавног тужилаштва у Чачку Кт бр. 47/14 од 25.11.2014. године и стављено на терет, односно „да је неовлашћено ради продаје преносио супстанце које су проглашене за опојну дрогу ...“.

Имајући у виду да се ради о истој радњи, истом догађају о коме се суди и да идентитет оптужбе није измењен, то суд није учинио ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП због чега су и ови наводи браниоца окривљеног одбијени као неосновани.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 87. КЗ уз образложење да је суд одлуком о одузимању предмета и то прикључног возила - полуприколице „...“, рег. ознаке ..., повредио кривични закон јер није било места примени ове мере, обзиром на чињеницу како то бранилац окривљеног посебно наглашава, да ти предмети морају бити власништво окривљеног „по папирима“, сагласно члану 87. став 1. КЗ.

Међутим, одредбом члана 87. став 1. КЗ која се примењује почев од 11.09.2009. године одређено је да се мера безбедности одузимања предмета може одредити у погледу предмета који је био намењен или употребљен за извршење кривичног дела или је настао извршењем кривичног дела, кад постоји опасност да ће се одређени предмет поново употребити за извршење кривичног дела, или кад је ради заштите опште безбедности или из моралних разлога одузимање предмета неопходно, чиме је јасно одређено, за разлику од ранијег законског решења, да на одлуку суда о одузимању предмета нема никаквог утицаја чињеница да ли су, или нису, наведени предмети у власништву „по папирима“ или не, учиниоца кривичних дела.

С`тога, супротно изнетим наводима Врховни касациони суд налази а имајући у виду неспорно утврђену одлучну чињеницу да се на поду прикључног возила - полуприколице марке „...“, рег. ознаке ..., коју је вукло теретно возило марке „...“ рег. ознаке ..., којим је управљао окривљени М.К., у удубљењу трапезастог облика, прекривеном дрвеним таблама налазило седам белих цакова са 62 вакумирана пакета облепљених фолијом у којима се налазила опојна дрога „cannabis“ укупне нето масе 62.155,310 грама, да је прикључно возило употребљено за извршење предметног кривичног дела то исто иако није својина окривљеног може бити одузето применом мере безбедности, због чега не стоји ни повреда из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 87. КЗ.

Такође, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, наводима да је првостепени суд квалификаторне околности - побуде из којих је дело учињено и количину опојне дроге, које су већ обухваћене обележјем кривичног дела, ценио као отежавајуће околности приликом одмеравања казне окривљеном.

Биће кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ садржи умишљај који обухвата радњу извршења и објекат радње. Иако намера није изричито унета у законски опис, она је ипак

неопходна код неких облика радње извршења па се тако куповина, држање и преношење опојне дроге мора вршити ради продаје, што значи да код учиниоца мора постојати намера да то чини у циљу продаје, а што се утврђује посредно преко објективних околности конкретног случаја - количине опојне дроге, њено паковање и др.

Како се кривично дело из члана 246. став 1. КЗ остварује и са веома малом количином супстанце проглашене за опојну дрогу а из списка предмета произилази да је окривљени критичном приликом неовлашћено преносио опојну дрогу „cannabis“ у количини од 62.155,31 грам и то за новчану накнаду, како сам признаје, то је правилно првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини казне коју треба одмерити окривљеном М.К., утврђеним околностима дао значај отежавајућих околности а све у складу са овлашћењима из члана 54. став 1. КЗ, те су супротни наводи захтева о повреди закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ оцењени као неосновани.

Надаље, бранилац окривљеног М.К. као разлоге побијања правноснажне пресуде наводи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 425. ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа, а што све сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, у којој су таксативно набројани разлози за подношење овог ванредног правног лека, не представља дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости, због чега је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у том делу сходно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче као основ подношења захтева и повреду закона из члана 438. став 1. тачке 3) и 4) ЗКП и повреду члана 441. став 3. и 4. ЗКП а наиме да је одлуком о досуђеном имовинскоправном захтеву, одлуком о одузимању имовине проистекле из кривичног дела као и одлуком о трошковима кривичног поступка учињена повреда закона.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети и окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреде одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају бранилац окривљеног М.К. као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду члана 438. став 1. тачка 3) и 4) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, при чему само формално означава ову повреду, с`тим што не конкретизује у чему се ове повреде састоје, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у том делу, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К. у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 74. ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. и 87. КЗ, сходно одредби члана 490. и 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован, а у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 4) и став 2. тачке 2) и 3) ЗКП и повреде члана 441. став 4. и члана 425. ЗКП, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.